

Ἡ σωτήρια ὑψωση (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή εἶναι συνέχεια τῆς συνομιλίας τοῦ Χριστοῦ μετὸν Νικόδημο. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἔχει μιλήσει γιὰ τὴ μέγιστη εὐεργεσία τοῦ βαπτίσματος καὶ ὅτι χωρὶς αὐτὴν δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ δεῖ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καὶ τώρα «ἐπάγει τὴν ταύτην αἰτίαν καὶ ἐκείνης οὐκ ἐλάττονα» (ἱερὸς Χρυσόστομος).

Ὁ συνθρόνος με τὸν Πατέρα Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

Ὅμως, πρὶν τοῦ μιλήσει γιὰ τὴν αἰτία τοῦ βαπτίσματος, τὸν Σταυρό του, ἐπειδὴ ὁ Νικόδημος φάνηκε στὴν ἀρχὴ νὰ τὸν θεωρεῖ ἀπλῶς «ἀπὸ Θεοῦ διδάσκαλο», ὁ Χριστὸς τοῦ φανερῶνει καλύτερα τὴν ταυτότητά του. Ὀνομάζει βέβαια Αὐτὸν ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, δηλαδὴ τὸν Ἐαυτό του, «υἷὸν τοῦ ἀνθρώπου», ἀλλὰ δὲν ἀναφέρεται μόνο στὴν ἀνθρώπινη φύση του, ἀλλὰ σὲ ὅλη του τὴν ὑπόσταση· «ἀπὸ τῆς ἐλλάττονος οὐσίας ὅλον ἑαυτὸν ὠνόμασε». Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο ὅτι ὁ Χριστὸς, ἀπὸ ὅλα τὰ ὀνόματα τοῦ Μεσσία στὴν Παλαιὰ Διαθήκη προτιμοῦσε συχνὰ νὰ χρησιμοποιεῖ αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι κατεξοχὴν ἐξέφραζε τὴν ταπείνωσή του.

Λέει, λοιπόν, στὸν Νικόδημο (κατὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ Χρυσορρήμονος): «Μὴ νομίσεις ὅτι εἶμαι ἓνας διδάσκαλος ὅπως οἱ πολλοὶ τῶν προφητῶν, ποὺ κατάγονται ἀπὸ τὴ γῆ. Ἐγὼ κατέβηκα ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἐκεῖ μένω». «Καὶ ἀκούγοντας ὅτι κατέβηκα», συμπληρώνει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, «μὴ νομίσεις ὅτι δὲν εἶμαι καὶ ἐκεῖ. Διότι, καὶ ἐδῶ βρίσκομαι σωματικά, καὶ ἐκεῖ συγκάθημαι θεϊκῶς μετὰ τὸν Πατέρα μου». Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψη ἀναδεικνύει καὶ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς κένωσης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατρός, ποὺ τὸν ἔστειλε νὰ σταυρωθεῖ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Χάλκινος ὄφης καὶ Σταυρὸς

Καὶ στὴ σημερινὴ περικοπὴ εἶναι συγκλονιστικὸ ὅτι τὸ ἀτιμωτικὸ κρέμασμα στὸν Σταυρό, ὁ Χριστὸς τὸ ὀνομάζει «ὑψωση», παραβάλλοντάς τὴν μετὰ τὴν ὑψωση τοῦ

χάλκινου ὄφρατος ἀπὸ τὸν Μωυσῆ στὴν ἔρημο. Ἀνάμεσα ὅμως στὴν προτύπωση καὶ στὸ πραγματικὸ γεγονός υπάρχουν σημαντικὲς διαφορὲς, ποὺ τονίζουν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ -κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννη- εἶναι οἱ ἑξῆς:

«Ἐκεῖ οἱ Ἑβραῖοι διέφυγαν τὸν πρόσκαιρο θάνατο, ἐνῶ ἐδῶ οἱ πιστεύοντες σώζονται ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο τοῦ ὀριστικοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐκεῖ, ὅποιος κοιτοῦσε μὲ τοὺς σωματικὸς ὀφθαλμοὺς τὸ κρεμασμένο χάλκινο φίδι θεραπεύταν ἀπὸ δῆγματα ὄφρατος, ἐνῶ ἐδῶ κοιτώντας μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως τὸν σταυρωμένο Χριστὸ θεραπεύουμε τὶς πληγὲς ἀπὸ τὸν νοητὸ δράκοντα διάβολο, λαμβάνοντας συγχώρηση γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Καὶ μιὰ ὁμοιότητα: Ὅπως ἐκεῖ, τὸ φίδι ποὺ δάγκωνε εἶχε δηλητήριον, ἐνῶ τὸ φίδι ποὺ θεράπευε δὲν εἶχε, ἔτσι κι ἐδῶ, ὁ ψυχικὸς μας θάνατος προκαλεῖται ἀπὸ τὸ δηλητήριον τῆς ἁμαρτίας, ἐνῶ τὸ ἀντίδοτό του, ὁ Σταυρὸς εἶναι θάνατος τοῦ μόνου ἀναμάρτητου Χριστοῦ».

Αὐτὴ ἡ ἐκούσια ὑψωση τοῦ Χριστοῦ στὸν Σταυρὸ εἶναι ἡ αἰτία τῆς διὰ τοῦ Βαπτίσματος σωτηρίας μας. Χωρὶς τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ σωθοῦμε. Αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα καὶ ἡ εὐδοκία τοῦ ἐπουράνιου Πατρός, ὁ ὅποιος τόσο μάς ἀγάπησε, ὥστε «ἔδωκεν» τὸν Μονογενῆ Υἱὸ του νὰ θυσιαστεῖ γιὰ ἡμᾶς. Ἡ φράση «οὕτω ἠγάπησεν» δείχνει «πολλὴν τῆς ἀγάπης τὴν ἐπίτασιν». Γιατί ποὺς μπορεῖ νὰ συγκρίνει τὸν Ἀγαπώντα μὲ τὸν ἀγαπώμενο; Ἡ διαφορὰ εἶναι ἄπειρη. Ἐκεῖνος εἶναι ἄναρχος, ἀθάνατος καὶ ἡ μεγαλωσύνη του εἶναι ἀπέραντη, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι «γῆ καὶ σποδὸς» καὶ γεμάτος ἀπὸ μύρια ἁμαρτήματα. Καὶ γιὰ νὰ σώσει ὁ Θεὸς αὐτὴ τὴν στάχτη, στέλνει ὄχι ἕναν δοῦλο, οὔτε ἄγγελο, οὔτε ἀρχάγγελο, ἀλλὰ τὸν ὁμοούσιο Υἱὸ του καὶ Θεὸ ἀληθινὸ, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

«Πάντας ἐλκύσω» στὸν σταυρὸ

Τὸ γεμάτο ἐλπίδα εὐαγγελικὸ ἀπόσπασμα καταλήγει μὲ τὴν ἐπίσης γεμάτη ἀγάπη φράση ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔστειλε τὸν Υἱὸ του γιὰ νὰ κρίνει τὸν κόσμον ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσει τὸν κόσμον. Ἡ πρώτη του αὐτὴ Παρουσία ἀποτελεῖ κάλεσμα σὲ σωτηρία. Ὅποιος ἐλεύθερα ἀνταποκριθεῖ σ' αὐτὴ τὴν κλήση, ὄχι ἀπλῶς θὰ γλιτώσει ἀπὸ τὰ θανατηφόρα δῆγματα τοῦ ἰοβόλου δράκοντος διαβόλου, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀποκτήσει τὴ δυνατότητα νὰ ὑψωθεῖ κι αὐτὸς ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου κατέβηκε ὁ Χριστός: στὸν θρόνο τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα. Τὸ ὑποσχέθηκε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητές του: «Κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτὸν» (Ἰω. 12,32). Αὐτὴ ἡ ἀनुψωτικὴ ἔλξη μας «περνάει» πρῶτα ἀπὸ τὸν προσωπικὸ μας σωτήριον σταυρὸ, τὸν σταυρὸ τῆς δικῆς μας ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Πατρός. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας μας ἀνέβηκε στὸν Πατέρα του, ἀφοῦ πρῶτα ἐκούσια «ὑψώθηκε ἐκ τῆς γῆς», πάνω στὸν Σταυρὸ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία.

Δὲν ὑπάρχει... ἄλλος δρόμος ποὺ νὰ ὀδηγεῖ στὴ δόξα τοῦ Πατρός. Τὰ «εὐαγγέλια» τῆς ἄνεσης καὶ τῆς κατὰ κόσμον εὐημερίας ἀποδείχθηκαν δαιμονικὲς παγίδες καὶ παραχαράξεις τοῦ γνήσιου εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Ὁ χριστιανισμὸς «τῆς πολυθρόνας» εἶναι ἕνα κακέκτυπο τῆς ἀληθινῆς χριστιανικῆς ζωῆς, καὶ ὑποχώρηση καὶ στοὺς τρεῖς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου, τοὺς ὁποίους «ὡς σκεύη κεραμέως» συνέτριψε ὁ Χριστὸς στὴν ἔρημο. Τελικὰ, μόνο ἀτενίζοντας μὲ πίστη στὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μποροῦμε νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὰ θανατηφόρα δαγκώματα τῶν «φιδιῶν» τῆς φιληδονίας, τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς φιλοκτημοσύνης, καὶ ἐλεύθερα νὰ σταυρώσουμε τὸν ἑαυτὸ μας «σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις», ὥστε νὰ ἀναστηθοῦμε καὶ νὰ ζοῦμε αἰώνια «ἐν Χριστῷ».

Πηγή: agiazoni.gr